

— Много добръ! издигнете го; и ты, Пикильо, ако другъй пѣтъ ма не слушашъ, нема да са отървешъ толкози евтино; помни циганина Пака».

Отъ тогази Пикильо не осѣти охота нито смѣлостъ да престѣпи прага на гостинницата. И когато излизаше по заповѣдь на капетанина, или са намѣряше въ свитата му, съ поръчванія които са грижаще да изпълня безъ даже да са помъчи да ги разумѣе; толкози ужасътъ и робството бѣхъ ослабили силитъ му и нехабили ума му.

Проваждахъ го въ виллы, въ помѣстїя, ужъ че е загубило пѣтя горкото дѣте, да търси гостелюбіе, и като са върнаше пытахъ го що е видѣло, какво е мѣстото, колко е числото на жителитъ, на господаритъ и на слугитъ. А Пикильо имъ разказваше: ето що ищяхъ отъ него, и тѣ дни бѣхъ найчеститытъ въ живота му защото ги минуваше далечъ отъ разбойническыя вертепъ; често той пожелаваше да каже на онѣзи при които го проваждахъ: «молиж вы задрѣжете ма;» но ще са склоняхъ ли? освѣтъ туй гнѣвътъ и мщенїето на капетанина не ще ли го стигнаше тамъ? Той си припомняше съ ужасъ единъ день въ едно богато помѣстїе, когато, насърченъ отъ благосклонното приеманье на ступанина, ся готвяше да падне на краката му за да поиска помощта и покровителството му, съгледа презъ едни врата на градината сѣнката на Жуана-Батиста Валсейро, и кръвта му тосъ часъ замръзнъ; бѣше той ещѣи въ облекло на богатъ благородень, дошълъ да са пазари ужъ за прекрасното онуй помѣстїе, което казвали че са продава. И тѣй, убѣденъ че началникътъ на разбойницытъ го придирва, като таласмъ въредъ, и че гледа и знае щото и да правяше, покоретвуваше търпѣливо на властѣта му, срѣщо която немаше нито сила, нито средства да противостои. Отъ друга страна, поведенїето на началника и на другаритъ му бѣше за него една таквази проблема, която той са стараяше да си разрѣши но не можникога. И първо, гостинницата, ако и уединена и далечъ отъ пѣтя, не са затваряше никога нощемъ; по-